

Sygn. akt I 1 C 266/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 maja 2016 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny sekcja do spraw rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym
w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska
Protokolant:	sekr. sąd. Magdalena Czapiewska

po rozpoznaniu w dniu 24 maja 2016 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa **Gminy M. G. – Zarządu (...)** z siedzibą w G.

przeciwko **I. K.**

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. znosi wzajemnie koszty procesu między stronami.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować i zakreślić w rep. C,

2. postanowienie z dnia 11 marca 2016 roku (k. 96 akt) – prawomocne z dniem 06 kwietnia 2016 roku – odnotować w rep. C,

3. akta przedłożyć z wpływem lub za 30 dni.

SSR Justyna Supińska

G., dnia 24 maja 2016 roku

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 13 lutego 2014 roku powód Gmina M. G. – Zarząd (...) w G. wniósł o zasądzenie od pozwanej I. K. kwoty 192 złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi za okres od dnia 16 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu powód wskazał, iż pozwana I. K. dokonała przejazdu środkiem komunikacji miejskiej należącym do powoda bez ważnego biletu, w związku z czym zobowiązana jest uiścić powodowi dochodzoną pozwem opłatę dodatkową w kwocie 183 złotych oraz koszty pocztowego upomnienia.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 24 lutego 2014 roku wydanym w sprawie o sygn. akt I 1 Nc 908/14 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Od powyższego nakazu zapłaty pozwana I. K. złożyła sprzeciw, zaskarżając go w całości i podnosząc zarzut spełnienia świadczenia oraz przyznając, iż była dłużnikiem powoda w związku ze zdarzeniem opisanym w uzasadnieniu pozwu, jednakże należność z tytułu opłaty dodatkowej za jazdę bez biletu wraz ze stosownymi odsetkami, w łącznej kwocie 239,67 złotych, uiściła na rachunek bankowy powoda w dniu 29 kwietnia 2015 roku. Nadto, na posiedzeniu w dniu 26 lutego 2016 roku pełnomocnik pozwanej wskazał, iż pozwanej nie zostało doręczone wezwanie do zapłaty, wobec czego mamy do czynienia z niedopuszczalnością drogi sądowej, zaś pozew winien zostać w takiej sytuacji odrzucony.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 16 lutego 2013 roku I. K. podróżowała komunikacją miejską – trolejbusem linii numer 26 należącym do Zarządu (...) w G.. Na trasie przejazdu o godzinie 07:58 miała miejsce kontrola biletów, w czasie której uprawniony kontroler biletów stwierdził, iż I. K. nie posiada ważnego biletu na przejazd i wystawił druk opłaty dodatkowej za przejazd bez ważnego biletu. Kontroler biletów sporządził również raport opisowy numer (...).

I. K. pokwitowała osobiście odbiór wezwania do zapłaty.

I. K. nie odwoływała się od powyższego wezwania.

W trakcie przejazdu trolejbusem linii numer 26 I. K. zobowiązana była do uiszczenia opłaty za przejazd w wysokości 3 złotych.

Opłata dodatkowa za przejazd bez ważnego biletu na liniach organizowanych przez Zakład (...) w G. wynosi 180 złotych.

niesporne, a nadto: raport opisowy kontrolera biletów numer (...) – k. 5-5v akt

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionego dowodu z dokumentu przedłożonego przez powoda w toku postępowania w postaci raportu opisowego kontrolera biletów numer (...), którego zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nim zawartych, nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania mu wiary, tym bardziej, że nie był on kwestionowany w zakresie jego mocy dowodowej przez żadną ze stron.

W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie powód Gmina M. G. – Zarząd (...) w G. domagał się zasądzenia od pozwanej I. K. kwoty 192 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia 16 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty z tytułu opłaty dodatkowej za przejazd bez ważnego biletu środkiem komunikacji miejskiej należącym do powoda wraz z należnością za przejazd (183 złotych) oraz kosztami pocztowymi wysłanego upomnienia (9 złotych) – na podstawie art. 33a ust. 3 ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku prawo przewozowe (tekst jednolity: Dz. U. z 2012 roku, poz. 1173 ze zmianami).

W niniejszej sprawie wobec przyznania tej okoliczności przez pozwaną I. K., bezspornym było, że pozwana w dniu 16 lutego 2013 roku odbyła przejazd trolejbusem linii numer 26 bez ważnego biletu.

Wobec podniesionego przez pozwaną I. K. zarzutu niedopuszczalności drogi sądowej z powodu niedoręczenia pozwanej wezwania do zapłaty, wskazać należy, iż zarzut ten nie jest zasadny.

Zgodnie z treścią art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku Prawo przewozowe (tekst jednolity: Dz. U. z 2012 roku, poz. 1173 ze zmianami) – umowę przewozu zawiera się przez nabycie biletu na przejazd przed

rozpoczęciem podróży lub spełnienie innych określonych przez przewoźnika lub organizatora publicznego transportu zbiorowego warunków dostępu do środka transportowego, a w razie ich nieustalenia – przez samo zajęcie miejsca w środku transportowym. Stosownie zaś do treści art. 33a ust. 3 tej ustawy – w razie stwierdzenia braku odpowiedniego dokumentu przewozu przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego albo osoba przez niego upoważniona pobiera właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową albo wystawia wezwanie do zapłaty, zaś dochodzenie roszczeń w postępowaniu sądowym przysługuje przewoźnikowi po bezskutecznym wezwaniu zobowiązanego do zapłaty, które uważa się za bezskuteczne, jeżeli dłużnik nie zapłacił dochodzonych należności w terminie 3 miesięcy od dnia doręczenia wezwania do zapłaty (art. 75).

Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 23 stycznia 2013 roku wydanym w sprawie o sygn. akt V ACa 1009/12 sformułowanie dyspozycji art. 75 ustawy Prawo przewozowe nie daje podstaw do wysnucia wniosku o przejściowej nawet niedopuszczalności drogi sądowej, ponieważ warunkiem pozbawienia jednostki prawa do poddania sprawy cywilnej pod rozstrzygnięcie sądu powszechnego jest przekazanie jej w drodze ustawowej do właściwości sądu szczególnego lub innego organu, jak to wynika z treści art. 2 § 1 i 3 k.p.c. Wobec tego przytoczony przepis prawa przewozowego oznaczać może przejściowy brak legitymacji biernej odbiorcy, prowadzący w razie niewykorzystania przewidzianego tam trybu reklamacji lub wezwania do zapłaty, do oddalenia powództwa jako przedwcześnie wniesionego.

A zatem Sąd nie miał wątpliwości, iż w niniejszej sprawie nie zachodzi niedopuszczalność drogi sądowej, nadto zebrany w sprawie materiał dowodowy nie dawał również podstaw do uznania, że zachodzi w sprawie brak legitymacji biernej I. K.. Jak wynika bowiem z treści art. 33a ust. 3 ustawy Prawo przewozowe – w razie stwierdzenia braku odpowiedniego dokumentu przewozu przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego albo osoba przez niego upoważniona pobiera właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową albo wystawia wezwanie do zapłaty. W niniejszej sprawie bezsporne było, że pozwana I. K. nie uiściła tych należności w chwili kontroli, wobec czego wystawiono wezwanie do zapłaty, którego odbiór pozwana pokwitowała własnoręcznym podpisem (k. 5 akt). Wysłanie zaś kolejnego wezwania do zapłaty przez powoda na adres pozwanej, który jak Sąd ustalił na podstawie zeznań świadków i twierdzeń pozwanej, nie był aktualnym adresem jej zamieszkania i nie odebranie tego wezwania, pozostaje bez wpływu na uznanie, że powód uczynił zadość obowiązkowi wynikającym z treści art. 33a w zw. z art. 75 ustawy Prawo przewozowe tzn. wystawił wezwanie do zapłaty w dniu kontroli tj. w dniu 16 lutego 2013 roku i że wezwanie to pozwana I. K. otrzymała.

Odnosząc się zaś do kolejnego zarzutu pozwanej – spełnienia świadczenia, Sąd uznał ten zarzut za zasadny, pozwana przedłożyła bowiem dowód wpłaty na rachunek bankowy powoda kwoty 239,67 złotych w dniu 29 kwietnia 2016 roku tytułem opłaty za przejazd bez biletu. Kwota ta w ocenie Sądu zaspokoiła roszczenie powoda w całości, tj. żądanie główne w kwocie 192 złotych oraz odsetki za opóźnienie liczone za okres od dnia 16 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty, czyli do dnia 29 kwietnia 2015 roku.

Skoro zatem pozwana I. K. spełniła świadczenia w toku postępowania zaspokajając należność powoda wraz z odsetkami, doszło do wygaśnięcia objętej roszczeniem wierzytelności, odpadła więc podstawa do uwzględnienia powództwa, co skutkowało oddaleniem powództwa w oparciu o treść art. 16 w zw. z art. 33a ust. 3 w zw. z art. 75 ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku Prawo przewozowe (tekst jednolity: Dz. U. z 2012 roku, poz. 1173 ze zmianami) a contrario.

W niniejszej sprawie (poprzednia sygnatura akt I 1 Nc 908/14) postanowieniem z dnia 22 maja 2015 roku Sąd Rejonowy w Gdyni odrzucił sprzeciw pozwanej od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym jako wniesiony po terminie, niemniej jednak w wyniku wniesionego przez pozwaną zażalenia Sąd Okręgowy w Gdańsku postanowieniem z dnia 23 października 2015 roku wydanym w sprawie o sygn. akt III Cz 937/15 uchylił zaskarżone postanowienie i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Gdyni do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego. W związku z tym, iż to postępowanie zażaleniowe wygrała pozwana I. K., Sąd uznał, iż należy jej się w oparciu o treść art. 98 k.p.c. w zw. z § 12 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz

ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 roku, poz. 460) od powoda zwrot kosztów tego postępowania w kwocie 90 złotych (30 złotych tytułem zwrotu opłaty sądowej od zażalenia, 60 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego). W związku zaś z tym, że jak wskazał Sąd Najwyższy m.in. w postanowieniu z dnia 21 lipca 1951 roku (sygn. akt C 591/51, OSN z 1952 roku, nr 2, poz. 49) oraz w postanowieniu z dnia 12 sierpnia 1965 roku (sygn. akt I CZ 80/65, OSNC z 1966 roku, nr 3, poz. 47) zaspokojenie przez pozwanego roszczenia powoda po wytoczeniu powództwa jest równoznaczne z przegraniem sprawy przez pozwanego – a zatem uzasadnione staje się zastosowanie w takich okolicznościach reguły odpowiedzialności za wynik procesu określonej w art. 98 § 1 k.p.c., w niniejszej sprawie uznać należało pozwaną za stronę, która postępowanie przegrała i zobowiązana jest do zwrócenia powodowi tytułem zwrotu kosztów procesu kwoty 90 złotych (30 złotych tytułem zwrotu opłaty sądowej od pozwu, 60 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego).

Uwzględniając zaś powyższe, na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c., Sąd uznał za zasadne orzeczenie o wzajemnym zniesieniu kosztów procesu między stronami.

SSR Justyna Supińska

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w kontrolce uzasadnień,
2. odpis wyroku wraz z odpisem uzasadnienia doręczyć pełnomocnikowi powoda,
3. akta przedłożyć z wpływem lub za 21 dni.

SSR Justyna Supińska

G., dnia 13 czerwca 2016 roku